

SINGURĂTATEA PIETRELOR

de Flavius Lucăcel

Personajele:

EA, apoi MAMA

EL, apoi TATĂL

COPIIUL

Motto: Copacul - animal

ACTUL I

SCENA I

Copilul, mama și tatăl, pe terasa casei în urmă cu nouă ani.

COPILUL: Cum gândește vântul? Vântul nu gândește. Atunci cine-i spune pe unde s-o ia? O ia haihui ca mine? Vântul e un copil special? Al cui copil e vântul? Eu știu al cui sunt. Al lor. Acela e un gândac. Ce-i ăsta? Un pahar gol. Aia ce e? O bucată de carton. Ce e cartonul? O hârtie mai groasă. Cum groasă? Uite așa. Da, așa. La ce e bun cartonul? Cartonul e folositor. Ține lucrurile la un loc. Dar eu sunt folositor? Nu știu. De ce? De ce ce? De ce nu știu? Pentru că sunt prea mic și nu știu încă dacă o să pot să-i țin pe ei la un loc.

MAMA: *Tatălui* Privește-l, iar stă așa.

TATĂL: Așa cum? Astfel stă el de obicei.

MAMA: Parcă ar vrea sa ne spună ceva.

TATĂL: Iar începi?

MAMA: Nesuferitule!

COPILUL: Tata va ridica vocea.

TATĂL: Încerc să-mi citesc corespondența.

MAMA: Înțelege tot ce spunem.

TATĂL: Nu înțelege nimic.

COPILUL: A înfuriat-o.

MAMA: Poți să ai puțină încredere în el, puțin respect?

TATĂL: *plictisit* Pot, pot.

MAMA: Ești groaznic.

COPILUL: Chiar e. Groaznic. Ce-i aia groaznic? Un tată preocupat să-și citească corespondența. Egoist groaznic.

MAMA: *Mângâie copilul pe cap.* Scumpule.

COPILUL: Mi-a plăcut, mai vreau.

MAMA: *Tatălui* Ai adormit?

TATA: Da.

MAMA: Vorbește-i puțin, nu vezi cum te privește?

COPILUL: Nu vreau să-mi vorbească. Mângâie-mă din nou. Nici măcar nu-l privesc.

MAMA: Au îmbobocit narcisele.

COPILUL: Care ar fi narcisele?

MAMA: Lalelele vor urma.

COFILUL: Lalelele. Ce sunt lalelele? Niște lalele.

MAMA: *Tatălui* Cu tine vorbesc.

TATĂL: Narcisele... Da, da. Lalele, sigur. Ce face băiețelul? *Pauză*. Lasă-l în pace. Pare că se simte bine.

COFILUL: Mă simt. Acum că mama mă mângâie pe cap sunt bine.

MAMA: Delfinul meu drag.

COFILUL: Sunt Sandy și delfin. Sau numai Sandy și uneori când mama e așa, tata zice „melancolică”, ce-i aia „melancolică”? Mama acum. Sunt și delfin. Adică un mamifer care locuiește în apă, înotând ca un pește.

MAMA: Vrei puțin ceai?

TATĂL: Cu două cuburi de zahăr brun.

MAMA: Nu tu.

TATĂL: Îți răspund eu. Zice că bea.

MAMA: Deșteptule.

COFILUL: Îl vreau mai dulce.

MAMA: L-ai răsturnat. Nu-i nimic.

TATĂL: Așa-ți trebuie. Era clar că nu-l vrea, dar eu...

MAMA: *Tatălui* Vino și fă curat.

TATĂL: Nu am terminat.

COFILUL: Nu va face nimic.

MAMA: Nu faci nimic.

TATĂL: Fac destule.

COFILUL: Încă o zi ca toate celelalte, plictisitoare. Cum plictisitoare? Așa numește mai nou mama toate zilele.

MAMA: Se face răcoare, noi intrăm. Încă o zi ca toate celelalte.

TATĂL: Vin și eu când termin aici.

SCENA 2

În urmă cu șaptesprezece ani.

El și ea într-o cafenea din Centrul tehnologic.

EL: Vii des aici?

EA: Uneori.

EL: Lucrezi în Centru?

EA: Da. Tu?

EL: Dacă vin sau...

EA: Ambele.

EL: Prima dată, din întâmplare. IT.

EA: IT și eu.

EL: Și tu!

EA: Ca toată lumea de aici.

EL: *Râde.*

Ea: *Râde.*

EL: Nu te-am mai văzut.

EA: Trebuia? Centrul e mare.

EL: Poate că trebuia. Din moment ce vorbim și bem același fel de cafea.

EA: Mi-e indiferent ce fel de cafea beau.

EL: Aș fi jurat că...

EA: Citesc beletristică în timp ce-mi beau cafeaua neagră foarte tare și fără zahăr.

EL: Exact.

EA: Toți cei care beau marca asta au în mână o carte serioasă.

EL: Chiar așa?

EA: Te-ai așezat întâmplător la masa mea.

EL: Absolut întâmplător. Și citesc aceeași carte ca tine.

EA: Pură întâmplare, bănuiesc.

EL: Tu crezi că ne-au pus dintr-un motiv anume o astfel de carte pe masă?

EA: Pentru unii ca noi este educativă. *Râde.* Care e autorul?

EL: Chelnerul.

EA: Cel bătrân?

EL: Nu, celălalt, grasul. Bătrânul doar debarasează.

EA: Te înșeli. Mie bătrânul mi-a adus cafeaua. Grasul are o față de... porc. Asta te așteptai să spun. Glumesc, e simpatic.

EL: Bătrânul e editorul iar grasul e autorul. Uite, autograf de la el.

EA: Din întâmplare, prima dată aici. *Râde.*

EL: Ai putea crede că cineva ca el a avut cândva o mamă? O astfel de mamă!

EA: Mai ales cineva ca el a avut cândva o astfel de mamă.

EL: Partea cu mama e o tâmpenie.

EA: E un punct de vedere interesant.

EL: Fals. Punct de vedere fals. Vreau să vorbim despre altceva.

EA: Îți plac copiii?

EL: Nu vreau să polemizez. Dar despre mamă nu poți să spui astfel de mizerii.

EA: Trebuie să plec. Să înțeleg că nu-ți plac copiii.

EL: Mama e sacră.

EA: Povestea lui zguduie principiile. Putem spune ce vrem despre orice.

EL: Nu chiar despre orice.

EA: Mă iubești?

EL: Unui singur copil cred că i-aș face față emoțional. Da.

EA: Doar adevărul contează. În caz că a mai rămas ceva de spus pe lumea asta... Eu merg încolo. *Se ridică.*

EL: Și eu.

SCENA 3

După cincisprezece ani, parcare subterană a unei clădiri din centru. Tatăl este în mașină.

MAMA: Cu cine mai ești acum? Coboară puțin geamul.

TATĂL: Mă urmărești!

MAMA: Nu pot să cred că o faci ca un adolescent prin parkinguri.

Din mașina se aude un râs strident de femeie.

TATĂL: Pot să plec?

MAMA: Trebuia să-l iei tu azi.

TATĂL: O să-l iau.

MAMA: Te satisfaci ușor cu astea. Ți le iei de pe net.

TATĂL: Nu mi-am dat seama. Pot să plec?

MAMA: Știi că e dezorientat când întârzi.

TATĂL: Nu pare.

MAMA: Fugi. Fuga e felul tău de a ieși din situații. *Se aude din nou râsul strident. Fetei:* Ți-a vorbit și ție despre carte? Despre maică-sa? Cu asta vă impresionează.

TATĂL: Ești curioasă?

MAMA: Sunt scârbită.

SCENA 4

COPIULUL: Cum mă simt la cincisprezece ani? Mai bine ca la doisprezece ani, ca la treisprezece sau ca la patru ani. Am uitat cum mă simțeam la patru ani. Acum mi-e foarte bine. Dintr-un motiv simplu. Îmi place fata din stânga mea. Care stânga? Asta e stânga. Cum stau în clasa din școala mea specială, cu fața spre tabla neagră. Școala specială are clasele colorate. În dreapta mea în clasa verde stă un băiețel. Duck. Îmi zâmbește tot timpul. E prietenul meu. Nu știe. Nici fetița că o plac. Cred că și ea pe mine. Zilnic vreau să-i ating degetele. Se trage. Normal. Și pe mine doar mama poate să mă mângâie pe cap. Și asta de când eram foarte mic, acum o sută de zile. Mie îmi plac mai ales urmele lăsate de roțile umede pe asfaltul încins. Îmi plac la fel de mult ca fata din stânga mea. Mă liniștesc. Tata iar întârzie. Totdeauna pare calm și miroase așa cum spune mama. A ceva ieftin. Mă iubește. Și eu pe el. Ne vom duce ca de fiecare dată tăcuți spre casă. Lui îi place să „chatuiască” după cum zice mama, mie îmi plac filmele cu mașini și urmele lăsate de roțile triciclei pe asfalt. Nu-mi place mizeria, lucrurile inutile. Sunt atât de multe obiecte care stau nemișcate, luni în șir, zile și ani. Tata e dezordonat, zice mama. Mereu întârzie și miroase a ceva ieftin. Mă iubește. Și eu pe el. Trăim împreună dar ceva nevăzut ne amenință. Oare ce? Ne privim intens, fără a vedea nimic.

SCENA 5

În urmă cu cincisprezece ani și câteva luni.

EL: Ești mai bine?

EA: Mă lovește puternic.

EL: Să coborâm în primul port.

EA: Mi-am dorit atât de mult să ajung aici să-i văd.

EL: Delfinii. Uitasem. Credeam că suntem din alt motiv aici.

EA: Să citim, să recitim aceeași carte? *Râde.*

EL: Ofițerul de cart mi-a spus că aceasta e o zonă în care de obicei sunt văzuți.

EA: Ar fi bine sa nu fii aici când apar.

EL: Îi intimidez?

EA: Dacă vin o fac doar pentru mine.

EL: Nu-mi plac delfinii. Peștii în general.

EA: Pentru mine și pentru el.

EL: Nu te înțeleg.

EA: Foarte bine.

EL: Plec sau rămân?

EA: Pleci sau rămâi. Rămâi.

EL: Fă-mi loc. *Se așază lângă ea pe șezlong.*

EA: Ce cau aici cu tine? Înainte de întâlnirea din Centrul tehnologic, păreai mai creativ. Mai sincer. Mi-a plăcut felul în care ne-ai regizat întâlnirea.

EL: Așteptăm un copil și suntem în prima lună de croazieră. Suntem în luna de miere. Pe un vas, undeva în Mediterană. Cam greu să te răzgândești.

EA: Adu-mi un pahar cu apă.

EL: Plată sau carbogazoasă?

EA: Mi-e indiferent.

EL: Atunci... să fie carbogazoasă.

EA: Bine.

EL: Nu ți-ar prinde mai bine plată?

EA: Poate că da.

EL: Pe masa de pe punte avem doar suc.

EA: Bun și sucul.

EL: Prea multe chimicale. E nociv pentru... copil. Și pentru tine.

EA: Atunci coboară și adu-mi un pahar cu apă plată sau carbogazoasă, ce găsești.

EL: Plată. Numai că vreau să-i văd și eu. Să le văd piruetele.

EA: Au.

EL: Ce e? Uite-i. Sunt... o mulțime.

EA: L-am simțit ca și cum s-ar fi aruncat sus de tot în interiorul meu, aterizând pe spate, stropind totul în jur, vrând parcă să-i urmeze pe ei.

EL: Cobor acum după apă. Și chem doctorul. *Iese.*

EA: Rămâi lângă mine. Mi-a trecut setea. Mi-e somn.

SCENA 6

TATĂL: M-ai adus intenționat aici?

MAMA: Aceeași carte. *Arată spre ospătari.* Nu s-au schimbat deloc. O fi iubirea?

TATĂL: Cu noi ce s-a-ntâmpat?

MAMA: Suntem ca toți ceilalți. Au trecut niște ani și nu mai avem nimic să ne spunem.

TATĂL: Anul de după întâlnirea din acest loc a fost cel mai frumos.

MAMA: Nu am fost sinceri.

TATĂL: Eu sunt. Am...

MAMA: Încă din primele zile pe net schimbul interminabil de cuvinte purta ceva nevăzut. Un virus. Ne-am contaminat singuri ființele.

TATĂL: Te-am iubit.

MAMA: Aceleași cuvinte pe care le tastei foarte repede. Aveai dexteritate. Acum mie chiar nu mai îmi spun nimic.

TATĂL: O vreme am încercat.

MAMA: Aerul acesta serios e tot ce ți-ai perfecționat înăștia cincisprezece ani.

TATĂL: Cincisprezece ani și cinci luni. *Râde.* Îți seamănă mult.

MAMA: E delfinul meu. Și ție îți seamănă.

TATĂL: Mai ții minte pe puntea vaporului, atunci în Mediterana, am fost fericiți.

MAMA: Și după, ce s-a schimbat?

TATĂL: Durerea și sunetele lor încă mă obsedează. Târziu am înțeles că-i erau adresate lui.

MAMA: Copilului nostru nenăscut?

TATĂL: Nu m-am obișnuit cu gândul că am fi putut evita să fim acolo. Înțeleg, e absurd. Dacă nu era acea zi...

MAMA: Ce s-ar fi schimbat?

TATĂL: Îi urăsc pe toți delfinii din lume.

MAMA: Așa au început problemele tale. Nu ai acceptat ceva diferit de tine.

TATĂL: Pe tine măcar te iubește.

MAMA: Ce contează sentimentele lui? Tu spui că nu le are. Le are?

SCENA 7

În urmă cu zece ani. Mama îi citește copilului dintr-o carte povestea lui preferată.

MAMA: Într-o frumoasă zi de primăvară...

COPIIUL: *Cu o rapiditate năucitoare ia șervețelele de pe masă și le pune în coșul de gunoi. Mama nu-l observă.* Mama și tata sunt dezordonați. Fac mizerie.

MAMA: Doi iepuri se zbenguiau...

COPIIUL: Ordinea e ceva ce pe mine mă liniștește.

MAMA: Pe un deal...

COPIIUL: Tata e în grădină. Își citește corespondența. Abia s-a întors. Tăcut și preocupat, zice mama. Așa e el când se conectează.

MAMA: Cândva pe acel deal frumos, un copac ce acum era falnic se năștea întâmpinat de vânt.

COPILUL: Vântul știe multe. De unde știe vântul lucrurile?

MAMA: Încă de la naștere, copacul s-a împrietenit cu vântul.

COPILUL: Urmează partea care îmi place.

MAMA: Copacul îl tot întreba: Cum gândești tu, vântule? Cine îți spune pe unde să o iei? Cum nu te rătăcești și vii mereu să îmi mângâi frunzele?

COPILUL: Vântul e un copil mare. El nu gândește, umblă hai-hui.

MAMA: Vântul învăluindu-l i-a spus: Știu că mă iubești, dar sunt mereu împins de la spate și într-o zi când vei îmbătrâni te voi culca la pământ.

COPILUL: Știam eu. Cine-l împinge pe vânt?

MAMA: Iepurașii s-au oprit o clipă, cel alb spunându-i celui cenușiu: Trebuie să fie copacul despre care mama mi-a povestit că s-ar fi îndrăgostit încă de la naștere de moartea lui. *Se oprește*. Nu mai pot citi. Azi îmi pare prea tristă povestea. Dragul meu delfin.

COPILUL: Un scaun nu-i aliniat cu celelalte. Cum nealiniat? Uite așa, cum trebuie să fie. Mama e tristă. Mama e un copac? Tata vântul? Vântul e un copil neastâmpărat, un nesuferit care umblă hai-hui.

Scena 8

Mama și tata în urmă cu cincisprezece ani.

TATĂL: E tăcut.

MAMA: A făcut abia un an.

TATĂL: Alții, cei mai mulți, la un an...

MAMA: Spun mama, tata, fac primii pași... Și el îi face. Pare sigur pe el.

TATĂL: Nu e vorba de pași.

MAMA: Despre ce e vorba?

TATĂL: E diferit.

MAMA: Și noi cum ne-am dorit să fie?

TATĂL: Aici nu e vorba de noi, eu, tu...

MAMA: Spune-mi cum suntem.

TATĂL: Fericiți.

MAMA: Șterși și deconectați. Greșesc. Tu ești mereu conectat prin ceva.

TATĂL: Fericiți. Trebuie să rămânem fericiți.

MAMA: Ți-ai luat pastilele împotriva durerii? Ți-ai dat telefoanele? Ți-ai verificat corespondența? Viteza pe net? A mai crescut puțin? Ești fericit.

TATĂL: E prea tăcut.

MAMA: În comparație cu ce?

TATĂL: Cu restul.

MAMA: Are o fire poetică.

TATĂL: Poetică? Ai înnebunit. La ce e bună?

MAMA: N-am zis că e bună sau rea. Am zis că o are.

TATĂL: Doamne ferește. Lovește-te peste gură.

MAMA: Lovește-te tu.

TATĂL: Glumești?

MAMA: Da.

TATĂL: O să ne placă?

MAMA: Se întâmplă tot timpul. Părinții și copiii lor se plac. Până la o vârstă, apoi nu se plac, apoi de la o vârstă iar se plac... Nu e nici o filozofie, așa e mereu.

TATĂL: Nu sunt pregătit pentru nici un fel de confruntare.

MAMA: Ești comod emoțional.

TATĂL: Cum?

MAMA: Previzibil. Te miști între două puncte, doar pe traseul cunoscut.

TATĂL: Ce e rău în asta?

MAMA: Nimic.

TATĂL: Dacă vrei să-mi spui ceva, fă-o.

MAMA: A făcut abia un an.

TATĂL: Și noi aproape doi.

ACTUL II

Scena 9

În urmă cu zece ani, tatăl, mama și copilul.

TATĂL: Ia-l de la geam.

MAMA: Îi place.

TATĂL: O să-l vadă băgăciosul acela de peste drum.

MAMA: Ăla nu te vede nici de la un metru. E beat mereu.

TATĂL: Atunci obosita de nevastă-sa.

MAMA: Au divorțat anul trecut. A plecat doar cu o geantă de mână.

TATĂL: Vreo rudă de-a lui de la țară. Are o mulțime. Este imposibil ca cineva să nu stea la pândă.

MAMA: Să-l vadă.

TATĂL: Ce-o să creadă despre noi?

MAMA: Nu-mi pasă.

TATĂL: O să ne pună un semn la intrare. Vor începe cu întrebările și compătimirea.

MAMA: Să ne pună ce întrebări vor.

TATĂL: Nu-ți pasă?

MAMA: Nu.

TATĂL: Ești împăcată.

MAMA: Da.

TATĂL: De aia plângi în pat pe întuneric.

MAMA: M-ai auzit tu?

TATĂL: Foarte des.

MAMA: De ce aş face-o?

TATĂL: *Iese la geam și strigă.* Copilul nostru e un monstru dar are o fire de poet.

MAMA: Liniștește-te.

TATĂL: Curioșilor. Vă așteptăm în vizită. Puteți să veniți zilnic, împreună cu rudele voastre băgăcioase.

MAMA: Încetează, ești caraghios.

TATĂL: *Închide geamul.* Vrei un ceai?

MAMA: Vreau să-ncetezi.

TATĂL: M-am liniștit. De mentă e bun?

MAMA: Bun.

TATĂL: Sau de tei. Teiul e liniștitor. Ori sunătoare?

MAMA: Sunt mama lui.

TATĂL: Avem doar de mentă. Când am stat lângă mama în spital...

MAMA: Iar povestea asta. Toți am stat lângă cineva drag, măcar o dată, într-un spital.

TATĂL: Nu era cineva. Era mama.

MAMA: Mama, mami, mămica.

TATĂL: Medicul mi-a retezat-o ca pe ceva total inutil. Mâna pe care i-am recunoscut-o atârând de sub cearșaf în timp ce o scoteau cu targa ca pe un obiect inutil. Bucata de ciment murdar pe care zăcea goală. Tuburile de plastic, rădăcini uscate, atârând de peste tot, prinse în grabă cu bucăți de leucoplast.

MAMA: Îmi ții din nou o prelegere despre moarte.

TATĂL: Vorbesc despre moartea mamei.

MAMA: Eu despre copilul nostru viu.

TATĂL: Despre el vorbesc și eu și despre toată situația asta de nesuportat. Sfârșitul...

MAMA: Sfârșitul ține câteva clipe. Viața comparată cu moartea este nesfârșită. Și doar amintindu-ți secundele fericite. Dacă tu asta vrei, rulează-ți până la epuizare scena morții mamei tale. Nu te ajută cu nimic. Mulțumesc pentru ceai.

Scena 10

COPILUL: Realitatea cu care mă hrănesc eu e densă ca o lespede nesfârșită. Pășesc peste ea, dau peste cap, fac salturi ample. Mai mereu e înțepenită, neinteresantă. Mai mereu simt cum realitate asta mă scapă pe pământ, printre ceilalți copii, unde nu mă simt apropiat. Eu sunt cel mai apropiat de umbra îngerului meu, mama. Eu sunt cel mai fericit când soarele usucă urmele roților triciclei mele pe asfalt. Privesc pe geam, stau singur, mă chinui să-mi prind nasturii cămășii, aranjez mereu scaune, șervețele, lucruri. Și aceasta e viață, și acestea sunt evenimente importante, și în felul acesta ceva esențial se pierde, puțin câte puțin ajungând la liniște. Realitatea cu care mă hrănesc eu e scufundată aproape permanent adânc în ființa mea. Mii de fire rupte, încercări epuizante. Niciodată când am vrut să spun căldura nu am ajuns până la voce. Nu am trecut niciodată mai departe de minte. Totul se îngheșuie acolo, se cimentează, se uită. Uit. Ce nu pot spune zâmbesc, ce nu pot simți ocolesc. Nu e teamă. Astfel reușesc să nu fiu și mai complicat decât sunt. Umbra îngerului meu, mama, când dorm e transparentă. Și atunci când e transparentă mă ia de mână și zburăm într-un loc unde nu e nevoie de realitate. Ce ne spunem, câte minuni ni se deschid în față, cum arată o umbră de înger fericit ținând o mână de copil în mâna ei, asta trebuie singuri să vă imaginați. Imaginați-vă.

Scena 11

Mama, tata, copilul în urmă cu zece ani. Mama îi citește copilului.

MAMA: Copacului îi era frică doar de om. Omul e puternic, îi zicea vântul. Și adeseori foarte crud. Știu, răspundea copacul. Vine așa din senin în lumea mea și a fraților mei și măcelărește tot ce îi iese în cale. Dar asta nu e nimic, continuă vântul. Am grozăvii de neimaginat, mereu

cu armele lui care sunt felurite, își strivește semenii cu o plăcere totală. Meticulos, fără pic de compasiune. Omul acesta e ceva de neînchipuit în lumea mea de vânt. Nu seamănă cu nimic de pe pământ. Cum ați spune voi copacii, nu are nimic sfânt.

COPILUL: Omul acesta e un tigru? Tigru e mult prea blând. Un crocodil înfometat, poate. Un crocodil sătul, imposibil. Abia când s-a-ndestulat, omul acesta face rău cât zece crocodili înfomețați. Cine scrie asemenea povești pentru copii?

MAMA: Un om? Omul e om, îi zise vântul. Omul nu poate înțelege copacul și nici vântul. Iepurașii au mai zăbovit o vreme pe acea coamă de deal, cel cenușiu șoptindu-i celui alb, pentru a nu fi auzit de copac. Cât de singur trebuie să fie. Cândva pe acea coamă de deal erau o mulțime.

COPILUL: Pădure se spune. Mai mulți copaci se numesc pădure.

MAMA: Nu e singur. Este cu vântul care-l iubește, încă de la nașterea lui, urmă cel alb.

COPILUL: Vocea mamei, privirea mamei, mână ei alunecându-mi prin părul meu, nu sunt un copac singur, mângâiat doar de vânt, mama îmi zice delfin, iar toți ceilalți Sandy.

MAMA: Hai, delfin frumos, e timpul. *Tatălui:* Mai stai?

TATĂL: Da.

MAMA: Poate ar trebui să fii tu puțin mai apropiat de el.

TATĂL: Sunt.

MAMA: Crezi?

TATĂL: Da.

COPILUL: În lumea aceasta trebuie să ai noroc. Eu am. Sunt delfin și mama mea e înger.

Scena 12

El și ea, înainte cu un an de a se cunoaște, în locuri diferite, comunică pe Messenger deja de câteva luni.

EA: Știu.

EL: Ieri îți spuneam că pentru mine...

EA: Nu e o simplă joacă.

EL: Nu este.

EA: Câte conversații mai ai deschise azi,

EL: Una, ca ieri, ca alaltăieri, ca în fiecare zi de câteva luni.

EA: Îmi ești fidel virtual.

EL: Da.

EA: Și eu... lucrez în Parcul Industrial.

EL: Glumești.

EA: În zona A.

EL: Ca mine. Știi cafeaua din zona A?

EA: Îmi beau zilnic cafeaua acolo.

EL: E un loc plăcut. Ospătarul a scris o carte.

EA: Mulți scriu acum. O fac sec, la fel cum se iubesc. Transcriind tot ce vorbesc.

EL: Nu mă deranjează, eu citesc rar.

EA: Nici pe mine.

EL: Nu?... Atunci...

EA: Spun doar că omul s-a obișnuit să producă multe lucruri inutile.

EL: Ai vrea să ne-ntâlnim?

EA: Da.

EL: S-o facem ca și cum ar fi din întâmplare.

EA: Eu deja sunt la o masă, tu intri...

EL: Este liber? întreb.

EA: Banal.

EL: Așa se-ntâmplă tot timpul. Așa e firesc să fie.

EA: O să port ceva deschis, poate o bluză crem.

EL: Eu o să am în mână o carte.

EA: O carte bună, bineînțeles. ☺

EL: Scrisă de cineva de acolo.

EA: Poate am mai stat la aceeași masă.

EL: Imposibil.

EA: De ce?

EL: Te-aș fi remarcat.

EA: Cum?

EL: Umorul tău.

EA: Da.

EL: Felul direct.

EA: Da.

EL: Cred că e greu să treci neobservată.

EA: Crezi?

EL: Da.
EA: Spui niște lucruri...
EL: Drăguțe.
EA: Da... Nu... Cred că ai experiență.
EL: Ești rea.
EA: E adevărat.
EL: Nu în general. Acum, cu asta.
EA: Înțeleg.
EL: Te-aș fi remarcat pentru că ești...
EA: Specială?
EL: Ți-am mai spus-o?
EA: Da.
EL: Și a devenit un clișeu.
EA: Nu a devenit încă. Mi-ai spus-o doar de opt ori.
EL: În opt luni.
EA: Ești echilibrat.
EL: Folosesc un program special. Mă ajută să utilizez cuvintele potrivite.
EA: special?
EL: Da.

Scena 13

Tatăl și copilul după paisprezece ani.

TATĂL: Oprește-te.

COPILUL: *Ordonează lucrurile în cameră.*

TATĂL: Ai mai pus șervețelele de cinci ori în coș. Vor ajunge acolo abia după ce le vom folosi.

COPILUL: *Ușor iritat, îl privește fix.*

TATĂL: Iar începi? O faci intenționat.

COPILUL: *Aruncă din nou șervețelele la gunoi, fără ca tatăl să-l observe.*

TATĂL: Mă pui la încercare. Vrei ca eu să cedez de fiecare dată. Pune scrumiera pe etajeră și vasul pentru fructe pe masă.

COPILUL: *Aruncă din nou scrumiera la gunoi. Tatăl nu-l observă.*

TATĂL: *Descumpănit. Mamei tale nu-i faci astfel de prostii.*

COPILUL: *Întoarce scaunele pe masă.*

TATĂL: Nu începe cu scaunele.

COPILUL: *Din ce în ce mai tensionat, după o pauză scurtă va începe să trântască lucruri.*

TATĂL: *Ia scaunele și le izbește cu furie de podea. Le lăsăm aici. În locul lor.*

COPILUL: *Cu o viteză năucitoare, umple coșul de gunoi cu diferite obiecte.*

TATĂL: Ești un copil neascultător.

COPILUL: Tata e un vânt năprasnic. *Întoarce din nou scaunele pe masă.*

TATĂL: *Îl prinde de mâini. Oprește-te. Ți spun să te liniștești.*

COPILUL: *Face o criză puternică, răvășește toată camera.*

TATĂL: *Speriat, sună la spital. Alo, vă rog, vă rog să mă ajutați. Pe strada...*

COPILUL: *Se liniștește. Golit de energie, privește în gol. Tata e prieten cu medicii. Măinile lor sunt puternice și reci. Spitalul lor e adânc și întunecat. Îmi e teamă. Acolo sunt multe țipete. Copiilor nu le este bine. Copiilor le face rău spitalul. Copiilor le plac tricicletele cu roțile umede, lăsând urme pe asfaltul încins.*

TATĂL: Liniștește-te. Uite, închid. Nu-i mai chem. Știi că mama se va supăra pe amândoi. Acum suntem copii buni, nu mai facem mizerie.

COPILUL: Vorbește pentru prima dată cu tatăl lui. Tu faci mizerie. Faci mizerie. Faci mizerie. *Copilul râde, tatăl râde, cei doi se îmbrățișează.*

TATĂL: Nu din nou șervețelele. La naiba, o luăm de la capăt?

COPILUL: Mama mi-ar citi acum povestea cu iepurașii, și-ar trece degetele prin părul meu și mi-a zice delfin drag. Și poate un pic și Sandy. Tata e neastâmpărat. Se desparte greu de lucruri, lucrurile sunt felurite și mai toate inutile. Stau înghesuite pe aici, eu le pun pe acolo. *Arată înspre coș. Asta e tot.*

Scena 14

COPILUL: Oamenii știu că nu am fost un copil bun. În curând voi fi un delfin uriaș, dar cât mama mea va trăi nu mă vor pune niciodată într-un acvariu. Mie, ca ei, îmi place marea, acolo percep toate sentimentele semenilor mei. Ce frumos și cât de simplu e să mă înțeleg cu ei. Alunecând prin apă, las dăre invizibile în urma mea. Sunt greu de găsit. Oamenii țin minte ce fel de copil am fost. Ca și cum ar fi ceva rău să fii delfin. Acvariile lor sunt întunecate și

reci. Măinile lor sunt puternice. Milă nu au. Mi-au spus alți delfini. Milă nu. Mi-au spus alți delfini fără mame că oamenii au mâinile puternice și sunt fără milă, punct.

Scena 15

Mama, Copilul și Tatăl pe terasa casei după 16 ani.

TATĂL: Ar fi trebuit să plec.

MAMA: Ce ai fi schimbat?

COPILUL: E curios felul în care se iubesc adulții.

TATĂL: Suntem într-un punct....

MAMA: ...mort.

TATĂL: Din nou previzibil?

MAMA: Ca întotdeauna.

COPILUL: Ce frumoase lucruri își spun. Cuvintele lor uneori nu au logică. Alteori le percep ca pe niște șoapte.

TATĂL: Nu a fost întotdeauna așa. La început...

MAMA: ...ne-a fost bine.

TATĂL: Da

MAMA: Da

COPILUL: Ne este bine împreună, ne place.

TATĂL: Mă sufocă liniștea asta, ordinea ta. Oamenii nu trăiesc doar pentru a respecta reguli.

MAMA: Nu ai înțeles până acum că noi suntem diferiți.

TATĂL: Din nou...?

MAMA: Dezlipește-ți o clipă ochii de pe ecran și o să înțelegi ce e cu ordinea asta.

COPILUL: Au vocile atât de liniștite. Îmi ascund ceva. Adulții ascund mereu ceva.

TATĂL: Doctorul...

MAMA: Domnul "D"...

TATĂL: "D" la ultima consultație mi-a vorbit ce poate fi dincolo de tăcerea lui.

MAMA: Accepți că poate fi ceva. Dincolo de tăcerea ta ce este?

TATĂL: Niciodată nu m-am îndoit. De ce duci mereu discuția într-un punct...

MAMA: ...mort. Ți-e frica! Dacă tu, raționalul, te-ai înșelat în toți aniiăștia..!

TATĂL: Mi-ar fi fost mai ușor să-l înțeleg dacă îmi dădea un semn. Ceva palpabil.

MAMA: O minune?

TATĂL: Tu crezi în minuni și le-ai epuizat pe toate.

COPILUL: Mama mea e un înger, tata un vânt neastâmpărat.

MAMA: M-am agățat de orice ar fi putut să-i facă bine. Aș face-o din nou, iar și iar...eu cred.

TATĂL: Sandi, oprește-te, nu scaunele din nou! Despre asta ce crezi?

MAMA: Delfin drag, vino și așează-te să-ți termin povestea.

Copilul își pune capul pe genunchii mamei.

TATĂL: Cum reușești? Nu înțeleg cum e posibil!

Se adâncește în conversația lui pe internet. Din ce în ce mai absent.

Mama îi citește copilului.

MAMA: Mai mulți copaci se numesc pădure – urmă iepurașul cenușiu. Bunicii noștri locuiau într-un astfel de loc. Aveau o casă sigură, plină de bunătăți, și se înțelegeau cu toate vietățile.

COPILUL: Și noi locuim într-o casă pe care mama o face sigură. Mama nu e o pădure, e un înger. Ce-i acela un înger? O mamă cu aripi transparente care-l ia pe Sandi, adică eu, delfinul și mergem ACOLO. ACOLO eu stau cu capul pe genunchii ei și sunt mângâiat uneori de vânt.

Tatăl se ridică de pe scaunul lui și-l mângâie ușor pe cap.

Așa arată o casă sigură.

Mama citește.

MAMA: Să ne grăbim, e târziu – spuse iepurașul alb. Mai avem de trecut peste pajiștea cu baltă verzuie. Acolo în amurg mă cuprinde teama, printre șirurile acelea nesfârșite de pietre. Se spune că au fost cândva vietăți care încet, încet s-au înstrăinat unele de altele iar cineva le-a preschimbato. Au fost pedepsite. Cine are o astfel de putere, întrebă iepurașul cenușiu? Asta nu știu – urmă cel alb. Așa ceva nu-și mai amintește nimeni. A fost foarte demult. Să ne grăbim! Rămâi cu bine - copac frumos, rămâi cu bine - vântule, rămâneți cu bine!

COPILUL: Pe pajiștea cu baltă verzuie sunt șiruri nesfârșite de pietre. Noi nu suntem printre ele. Nu ne-am înstrăinat. Stau pe genunchii mamei iar vântul îmi trece prin păr. Așa vom fi mereu, negreșit, împreună.

MAMA: A adormit, pare că visează.

TATĂL: Pare

COPILUL: Împreună. Îi văd îmbrățișați. Împreună. Râd, stau ghemuiți în fotoliu. Își spun nimicuri. Râd, rezemați, în grădină, unul de altul. Ascultă la căști muzică. Gătesc. Se uită la filme. Se prostesc. Se prostesc în camera lor. Râd. Aleargă în fiecare dimineață. Își beau cafeaua și ceaiul pe terasă. El citește corespondența. Își amintesc nenumărate întâmplări. Ea mai multe, el câteva, aceleași. Râd. Stau îmbrățișați. Vorbesc despre următoarea vacanță. Se sărută. Mie mi se pare scârbos, dar mi se pare frumos. Sunt drăguți. Râd. El aduce flori, ea le miroase împreună cu mine. El aduce zilnic ceva pentru ea. Ea zâmbește de fiecare dată. Eu sunt curios. Ea e fericită. Așa trăim noi. Așa vom trăi mereu. Împreună. Mamă-tată-copil, tată-mamă-copil, copil-mamă-tată. Copil. Realitatea cu care mă hrănesc eu e nesfârșită. Sunt un copil, nu-i așa?

MAMA: Delfinul meu visează și surâde.

COPILUL: Sunt un delfin care visează.

Scena 16

Mama și Tatăl după 16 ani.

MAMA: Știu...

TATĂL: Îți spun că pentru mine...

MAMA: ...nu e o simplă joacă.

TATĂL: Încă te iubesc!

MAMA: Încă...

TATĂL: Un copil nu poate schimba totul.

MAMA: El nu, în schimb, tu ai reușit.

TATĂL: Uneori aș vrea să fiu în locul lui, să mă mângâi iar eu să te privesc netulburat.

MAMA: Cum se pierde echilibrul! Frumusețea!

TATĂL: Uitam!

MAMA: Devenim prăfoși, apoi din ce în ce mai cristalizați, mai contorsionați.

TATĂL: Cândva ne era bine.

MAMA: Miliarde de fragmente din viața aceea tihnită, ferecate în adâncul ființelor.

TATĂL: Am uitat.

MAMA: Pretutindeni, în jur, se întind șiruri de pietre fără nicio legătură între ele. Șiruri nesfârșite de singurătăți.

TATĂL: Noi ce suntem?

MAMA: Niște pietre. Spulberate din catedrale, prăbușite din ziduri.

TATĂL: Și el?

MAMA: Paradisul pierdut, poezia, acele câteva firimituri de fericire care nouă ne-au scăpat printre degete, lui ajungându-i ca hrană o întreagă veșnicie.

TATĂL: Ce va urma?

MAMA: Rămânem în acest șir imobil, iar tu poți să mă privești netulburat.

CORTINA